

ממותרי זיבור, לא ישיג חלקו כראוי רק במסתכל באספקלריה שאינה מאירה. עכ"ל.

סיפר האדמו"ר רבי משה מרדכי מלעלוב ז"ע על אבי זקנו האדמו"ר רבי אלעזר מענדל מלעלוב ז"ע, שאירס את בנו עם אחד מחסידיו שהתגורר בארץ ישראל, והיות ולא היתה בביתו אפילו פרוטה אחת לא קיבלה הכלה שום מתנות ותכשיטים כנהוג. כי למרות שממון רב היה מגיע אליו מחסידיו בפולין, היה מחלק הכל לצדקה וביתו נשאר ריקם מכל.

הדבר הצר מאד לאם הכלה, שהיתה מרבה להפציר בבעלה כל אימת ששם פעמיו להסתופף בצל רבו - מחותנו, שיבקש ממנו שישלח איזו מתנה כלשהי לשמח את לב הכלה. אך אותו חסיד, בכל עת בואו להסתופף בצל הרבי היה שוכח מכל הבלי עולם.

משהתקרב חג השבועות והחסיד יצא מביתו לעלות אל הרבי ולשהות בצלו בשלושת ימי הגבלה, שבה רעייתו ואמרה לו שיזכור לבקש מהרבי שישלח איזו מתנה לכלה, והוסיפה באזהרה שאם לא יביא עמו איזו מתנה מהרבי תנעל הדלת בפניו...

דרכו של הרבי היתה להתפלל מעריב ולספור את ספירת העומר האחרונה בציונו הקדוש של שמעון הצדיק, ולאחר מכן היה הולך אל הכותל המערבי ולקבר דוד המלך. לאחר שסיים הרבי את ספירת העומר נכנס לחדר מיוחד סמוך לציון הקדוש, או אז נכנס המחותר - החסיד בלב רועד לעשות את דבר בני ביתו, בידעו ומכירו שהם בבחינת 'אומר ועושה'...

התקרב החסיד אל דלת החדר ודפק עליה, בעודו מהרהר: 'אכן, הרבי מחלק את כל מעותיו לצורכי צדקה וחסד, מכל מקום מדוע אינו שולח לכה"פ תכשיט כלשהו, ואפילו סיכה קטנה'...

בעודו מהרהר כך פתח הרבי את הדלת, נענה ואמר: "לא האמנתי עליכם, מחותר. ימים כאלה גבוהים, שלושת ימי הגבלה - וסיכה קטנה בראש?!..."

מיד בחזור המחותר לביתו אמר לבני הבית: "יש לנו מחותר המשוטט בשמי השמים - אם תוסיפו לבקש מעמי שאדרוש מהרבי תכשיטים לכלה, או אז אני מצדי לא אחזור יותר הביתה"...

שרמת ההתנגדות גדולה יותר - כך השרירים מתפתחים יותר. הצורך בכך הוא משום שאדם לא יכול להוציא יותר כוח ממה שהוא מוכרח ולכן הדרך לפתח את השריר ולהרגיל את הגוף להוציא יותר כוח, היא לעורר התנגדות וזו מאלצת אותו לגלות את מה שיש בפנים.

אותו דבר זה ברוחניות, כדי שאדם יפיק מעצמו יותר הוא חייב גם להתנגדות גדולה יותר, ולכן נועדה כפיית ההר והאש הגדולה, כדי להקשות על עם ישראל את קבלת התורה וכך המאמץ יהיה גדול יותר.

כדוגמא לדבר, אומרת הגמרא בשבת (לג): איתבו תריסר שני במערתא אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא, אמר מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה.

ויש לשאול, מדוע לאחר מיתת הקיסר הודיע אליהו לרבי שמעון שיצא מן המערה, לכאורה הרי בוודאי היתה שמחה לבורא עולם אם רבי שמעון היה נשאר חודשים נוספים במערה ועוסק בתורה הקדושה?

ויבואר על פי שהיה עם הרה"ק רבי בונם מפשיסחא זת"ב, שבביתו היו סחורות ללא חותמות ופתאום באו אנשי המכס לבדיקה, והחלו לחפש בחנותו, זוגתו הצדקת פחדה מאוד שאם ימצאו את הסחורה עלולה היא לקבל מאסר כמה שנים. באה לבעלה וביקשה ממנו עצה כלשהי כדי להינצל.

אמר לה רבי בונם, אני אלך לחדר הסמוך ואחשוב מה לעשות, יצא לחדר השני ובינתיים המשיכו אנשי המכס לחפש ולא מצאו כלום... הלכה זוגתו לאותו חדר לבשר לו שב"ה עזבו את הבית ולא מצאו את הסחורה. והנה היא רואה כי הוא יושב ולומד. התפלאה ואמרה לו: וכי לכך הלכת לאותו חדר, כדי ללמוד שם?!

השיב לה: תאמיני לה שכבר כמה שבועות שאני מתקשה בדברי התוספות וכאשר באו הרשעים לפגוע בי ח"ו, אמרתי עכשיו הזמן לעמוד ולעיין בדברי התוספות, וברוך ה' אכן דברי התוספות התבארו לי היטב.

ואמר שכך מפורש בתהילים (ק"ט, צ"ה) "לי קוו רשעים לאבדני, עדותיך אתבונן". אם יבואו ח"ו רשעים להרע, אז יוכלו להשיג באותה שעה בתורה הקדושה, מה שלא יוכלו להשיג בזמן אחר...

על פי מעשה זה יש לבאר אף אצל רשב"י, כל עוד היה הקיסר רודף אחריו ורוצה להורגו, היתה לו ברכה בלימודו והצלחה, אולם כשמת הקיסר ונתבטלה גזירתו כבר אין תועלת להישאר במערה, ולכן בא אליהו לבשרו שיצא מן המערה.

החיד"א בספרו רוח חיים (דרוש ח') מביא בשם ספר המכתם בשם בעל המלמד, דאין ספק שבאותן ימי הפרשה של שלשת ימי ההגבלה נמסרו להם סודות ועניינים נפלאים שהיו מועילים מאד ליחידי סגולה. עכ"ל. והחיד"א הבין מדבריו, דהיה לאותם יחידי סגולה גדר של קבלת התורה ממש, ובזה פירש בזה את דברי בעל ההגדה: "אילו קרבנו לפני ה' סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו", דמה שייך לומר דיינו על דבר שכולו הכנסה? אלא שיחידי סגולה זכו כבר אז לקבל סודות עליונים.

ובספרו דברים אחדים (דרוש ט"ו) כתב החיד"א, שעל הת"ח לא היה כפיית הר כגיגית אלא כלפיהם זה היה בגדר חופה, ויתכן שב' הדברים משלימים זה את זה, שמכיון שכבר בשלשת ימי ההגבלה נתגלה להם סודות ועניינים נפלאים, ממילא הם כבר טעמו את התורה הקדושה, והם כבר רצו והשתוקקו בכל מאודם לקבל את התורה וכלפיהם זה היה בגדר חופה, ורק לכלל ישראל שלא הרגישו את טעמה המתוק, זה היה בגדר כפיה.

בזה יש לבאר את דברי הגמרא בפסחים (סח): רב יוסף אמר: ביומא דעצרתא עבידו לי עגלא תלתא, דאם לאו האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא. וצריך ביאור מדוע רב יוסף שונה משאר "יוסי" שבשוק?

אלא אומר לנו רב יוסף תעשו לי עגלה משולשת, רומז על שלשת ימי ההגבלה, שיחידי סגולה זוכים להרגיש כבר את מתיקותה של התורה בימי שלשת ההגבלה, והם אינם כמו שאר העם שזוכים לתורה רק בחג השבועות על ידי כפיה.

נסיים בענין חשיבות שלשת ימי ההגבלה, שלושת ימי ההגבלה, בספר בנין עולם פרק ט"ז מביא בשם הספר הקדמון צרור החיים (שער תרעא בי דינא לחג השבועות) וז"ל: ישתדל האדם בפרישות קדושה בשלשת ימי ההגבלה, ויתבודד הרבה שתהא אימת שמים עליו, שהשגת חידושי תורה הוא כענין נבואה וצריכה הכנה כמותה, ולולי הפרישה מעסקי עולם וחסומת פיו

קו השיעורים "להתענג בתענוגים"

שיעורי הרב אייתי בן אהרון שליט"א

0772618021

לשמיעת שיעורים על פרשת במדבר

הקישו: 1, 4, 1

לשיעורים על חג השבועות הקישו: 2.2.3

הוצאת העלון והדפסתו נתרם

לעילוי נשמת:

אברהם בן נעימה ז"ל

חנה חיה בת מרסל ז"ל

נתרם ע"י משפחת שוחט להצלחה
בכל מעשי ידיהם.